

සමනල වැව

නාවවිමාර් කෝවිල ගිණිතැබීම

අටවන පරිච්ඡේදය

විවාහයේ නම් ප්‍රසිද්ධ කිරීම සෙනසුරාදා මැදවේලියේ දී ඉටුකිරීමට අපි තීරණය කර තිබුණ බැවින්, මම සිකුරාදා නිවාඩු ගනිමි. සෙනග පිරි තිබුණ යාල් දේවි දුම්රියේ කොනක ආසනයක් සොයාගැනීමට මට හැකිවිය. දෑස් වසාගත් මම විත්‍රා ගැන මෙනෙහි කිරීමට පටන් ගනිමි. හුදෙක් අප ගැන සිතීමෙන් ම පමණක් මම තෘප්තියක් ලදිමි. වවුනියාවේදී මගින් සමහරෙකු දුම්රියට ගොඩවීම නිසා වූ තදබදය මට දැනුන ද, මගේ සිතිවිලි යොමුවී තිබුණේ විත්‍රා කෙරෙහි ය.

රාත්‍රි හතට පමණ කුසගින්න නිසා මගේ දවල් හීන නැවතුනි. මගේ සිතිවිලි අනාගතය කෙරෙහි යොමු විය. අවම වශයෙන් මම අම්මාව හෝ මැදවේලියට ගෙන ආ යුතුයයි මම කල්පනා කළෙමි. තාත්තා නොපැණීමට ඉඩ ඇත. මේවාට අමතරව, මේ සියල්ල ගැන මගේ නැනෑ වන පාර්වතීට කීමට මට අවශ්‍ය විය. අප මගේ නෑනා වූව ද, මට වඩා වසර අටකින් වැඩිමහල් බැවින් මම ඇයට ආමන්ත්‍රනය කළේ අක්කා කියා ය. මගේ වයස අවුරුදු 12 දී පාර්වතී අක්කාට මංගල යෝජනාවක් ඉදිරිපත් වී තිබුණි. ඔහු ඇගේ මස්සිනා වූ අතර, කොළඹ කඩයක අයිතිකරුවෙක් විය. ඔහු ඉතා කාලවර්ණ, මූලික අධ්‍යාපනය හැර උගත්කමක් නොතිබුණ අයෙකි. පාර්වතී අක්කා උසස් අධ්‍යාපනයක් නොලැබුව ද, කල්කී හා ජයකාන්තන් වැනි ප්‍රකට දුම්රි සාහිත්‍ය කරුවන් ගැන දීර්ඝ විවරණ ඉදිරිපත් කිරීමේ හැකියාව ඇය සතු වූවා ය. දුම්රි සාහිත්‍යය ගැන මට යහපත් රසඥතාවයක් ලබා දීම සම්බන්ධයෙන් එක්තරා ප්‍රමාණයකට පාර්වතී අක්කා මගේ ගුරු ලෙස සැලකිය හැක.

තවත් අමතක නොවන සිද්ධියක් නිසා ද මට ඇයව සිහිවේ. ඇගේ මල්ලි වන රමනන් සමග දිනක් මම ක්‍රීඩා කරමින් සිටියදී, නිවස පසුපස අතුගාමින් සිටි පාර්වතී අක්කා මට කතා කළා ය.

“ඇයි අක්කේ ?” කියමින් මම ඇ ලඟට ගියෙමි. ඇගේ මුහුණ ශෝකයෙන් පිරී තිබුණි.

“විශේෂ ආරංචියක් මල්ලි දන්නව ද ?”

“මොකක් ද අක්කේ ආරංචිය ?” වය දැනගැනීමට මම ආශාවෙන් සිටියෙමි.

“මට ඒ ගොල්ලො මංගල යෝජනාවක් ගෙනල්ල තියනව. මල්ලි දන්නව ද මහමාලය කවිද කියල ?”

“නෑ! වයා කවි ද ?”

“මනියම් අයිය, මල්ලි වයාව දන්නෑ. වයා කලුම කලයි. වයා අපේ නෑදෑයෙක්, ඒ වුනාට වයා ඉස්කෝලෙ ගිහිල්ල අට පාස් කරලවත් නෑහැ. වයාට කොළඹ කඩයක් තියෙනව.”

“හරි, වයාගෙ වර්තෙ කොහොම ද ? වයා අක්කට කැමති ද ?” විකිහිටියෙකු මෙන් මම ඇසුවෙමි.

“අපි කොහොම ද අප්ප වර්තෙ ගැන දන්නෙ ? ඒ ගොල්ලන්ට දෑවැදි වපාලු. මගුල් වියදමින් ඔක්කොම ඒගොල්ලොම ධාරගන්නව ලු.”

“වයා ඩේඩ්දෙක් ද ?”

“මට ආරංචි විදිනට නං එහෙම කෙනෙක් නෙමෙයි.”

“එහෙනං මොකද ? කියමනක් තියෙනවනේ තමන් ආසා කරන අස්සයෙකුට වැඩිය

තමාට ආසාකරන බුරුවෙක් හොඳයි කියල.”

“ඒ වුනාට ඒ ගොල්ලො දකුණො අයනේ” අප උස් හඬින් කීවා ය.

“ඒ ගොල්ලො දකුණො අය කියන එකේ තේරුම මොකක් ද ?”

“ඔයා ඒව ගැන දන්නෙ නෑ. ඒක දිග කතාවක්, ඒ දවස්වල මරක්කලයෙක් උතුරෙ කෙල්ලෙක් ව බැඳල, දකුණො පදිංචියට ගියොත්, ඒ දකුණො පදිංචියට ගිය අයට අපි කිව්වෙ මරක්කලයො කියල.”

“අක්ක හිතනව ද ඒක එව්වර ලොකු ප්‍රශ්නයක් කියල ?”

“ඒක මට එව්වර ලොකු ප්‍රශ්නයක් නෙමෙයි. නමුත් ඒ ගැන තව කෙනකුට කියල හිත හදාගන්න මට ඕන කරල තිබුණ”

“එහෙනං අක්ක කසාදෙට කැමති වෙන්නකො”

“හොඳයි”

මෙම සංවාදය මට එව්ටත් මතක් විය. මට ගරුසරු දක්වා මා සමග අවංකව කතා කළේ පාර්වි අක්කා පමණි. මගේ මැදිහත්වීම නිසා ඇගේ විවාහය සිදුවීම ගැන මට ආඩම්බරයක් ඇතිවිය. මෙසේ සිතීමට තවත් කාරණයක් තිබුණි.

පාර්වතී අක්කාගේ නංගි වන කලා, පාවනය හා වමනය සඳහා නයිනතිවු රෝහලට ඇතුළත් කර තිබුණි. මෙය සිදු ව ඇත්තේ විවාහය නියමිත දිනට පෙර දින ය. ඇගේ නැන්දා කෙනෙක්, රෝහල් ගතවූ ප්‍රථම දිනයේදී ඇගේ තනියට රෝහලේ සිටියා ය. පාර්වතී අක්කාගේ විවාහ දිනයේදී රමනන්ට හෝ මට කලා බලාගැනීමට රොහලේ සිටීමට සිදුවේ. රමනන් දෙවන මහමාලයා ලෙස පෙනී සිටි බැවින්, විවාහ දිනයේදී මට කලා ට උපස්ථාන කිරීමට සිදුවිය. මට සහභාගි වීමට හැකියාව තිබූ ප්‍රථම විවාහ මංගල්‍යය වූ වය, මගේ හිරිමල් වියේදී සිදු වූ ප්‍රථම විවාහය ද විය. මගුල් දා හොඳට විනෝදවීමට මට අවශ්‍ය විය. බැලුම් බෝල පිපිරවීමට හා මගුල් ගෙදර සරසා තිබුණ විවිධ වර්ණවලින් යුත් ක්‍රේප් කඩදාසි වැල් වනමින් සැම තැනම දිව යෑමට මම ආශා කළෙමි. මගේ ප්‍රියජනක චිත්‍රපට ගීත වාදනය කරන මෙන් ඔවුන්ගෙන් ඉල්ලා සිටීමට මට ඕනෑ විය. කලා මගේ සිහින ලොව ඩිඳ දැමූ නිසා මම අපේක්ෂා භංගත්වයට පත්වුනෙමි. කලාට කෑදරී යනුවෙන් විකට නමක් පටබැඳී තිබුණි. වයස අවුරුදු හතක් වූව ද ඇයට විශාල කටක් තිබීම වයට හේතුවූ විය. එම විකට නම දහස් වරක් පමණ කියා මම ඇයට විහිලු කරන්නට ඇත. ඇගේ රෝගී තත්වය නිසා දුර්වලව සිටි ඇගේ මුහුණේ තිබුණ හැඟීම් විරහිත පෙනුම මට තවමත් මතක ය.

මම අතීතය අවුස්සමින් සිටියදී දුම්රිය කොකුවල් දුම්රිය පලට ලඟා විය. මල්ලි මා මුණගැසීමට දුම්රියපලට පැමිණ සිටියේ ය. දුම්රියපලට එන ලෙස අම්මා ඔහුට බලකරන්නට ඇත. විශ්ව විද්‍යාල ප්‍රවේශ සඳහා විභාගය කළ ප්‍රථම අවස්ථාවේදී ඔහු අසමත් විය. විභාගය දෙවන වරටත් ගැනීමට අපි ඔහුට බල කළවිට. ඔහු කියා සිටියේ විශ්ව විද්‍යාල ප්‍රවේශය සඳහා දිස්ත්‍රික්ක පදනම මත ක්‍රියාත්මක ප්‍රමිතිකරණය නිසා වයින් සමත් වීමට කිසිසේත් නොහැකි බවයි. කාර්ය බහුල භාවයක් පෙන්නුමින් විදේශ ගතවන බව කියමින් ඔහු ගම පුරා ඇවිද්දේ ය. සියලුම

බාධක ජයගෙන මා විශ්ව විද්‍යාලයට ඇතුළු වූ බව මා පෙන්වා දුන්විට ඔහු කීවේ ඒ වසර පහකට පෙර වූවක් බවයි.

ඔහුගේ බයිසිකලයේ ඉදිරි පොල්ලේ වාඩිවී යමින් සිටියදී “මල්ලි දැන් මොකද කරන්නේ ?” කියා ඇසුවෙමි.

“මම දැන් අශ්වයෙක් පිටඋඩ යනව.”

“අශ්වයෙක් පිටඋඩ යනව කියන්නෙ මොකක් ද ?”

“මගේ යාලුවෙක් වෙනුවෙන් මම ජී.සී.ඊ. විභාගට පෙනී ඉන්නව. වයා ක්‍රෙඩිට් පහක් ගත්තොත් මට රුපියල් හාර දාහක් හම්බවෙනව, මේ සල්ලිවලින් මම රට යනව.”

“මල්ලිව අහුවුනොත් මොකද කරන්නෙ ?”

“මාව අහුවෙන්නෙ නෑ”

“තාත්ත මේක දන්නව ද ? මේක දැනගත්තොත් තාත්ත මල්ලිව ගෙදරින් පන්නයි”

“රුපියල් හාරදාහක් හම්බවෙනව නං ගෙදරින් වලොව්වත් කමක් නෑ”. ඔහු යථාර්ථවාදී බව මට හැඟුණි.

“ගෙදරින් යන්ඩ වෙන එක පැත්තකින් තිබ්බත්, මල්ලි ආණ්ඩුව රටටිටනවනේ”

“ආණ්ඩුව මුලු ජාතිය ම රවට්ටනව, ඒ ගොල්ලො අයියව රවට්ටල නැද් ද ? අයියට අඩුවෙන් ලකුණු ගත්ත අයව මෙඩිකල් සයන්ස්වලට තෝරගන්න කොට, අයියට වෙට් සයන්ස් කරන්න වුනා. ඒක රු වට්ට්ලක් නෙමෙයි ද ?”

“ඒක අමතක කරන්න. ඔයා ඔයාව ම රවට්ට ගන්නව”

“නෑ, මම කරන්නේ අවදානමක් අරං වෙන කෙනෙකුට උදව් කරන එකයි”

“ඔයාගෙ ක්‍රෙඩිට් පහ අරං වයා මෙකක් ද කරන්න යන්නෙ ?”

“වයා බැංකුවක රස්සාවක් හොයාගනිව්”

“එතකොට මං හිතනව බැංකුව හොඳට දුටයි කිලය” කී මම බයිසිකලයෙන් බැස ගෙතුලට ගියෙමි.

මම අම්මා සිප, රෑ කෑමට පෙර දිය නෑම පිණිස ලිඳ වෙත ගියෙමි. සවස් වේලේ ලිං ජලය සිතනල ය. එවිට වේලාව නවයට පමණි. ජලය මගේ ගත සිසිල් කළේ ය. හිර වී පැමිණි දිගු දුම්රිය ගමනින් පසු වය ප්‍රබෝධමත් විය. හිස සිට දෙපා දක්වා ගලා යන සෑම වතුර බාල්දියක් සමගම මට දැනුනේ රූමත් කෙල්ලක් මා වැලඳ ගන්නාක් මෙනි. කටුක ගමනකින් පසු දිය නෑම වැනි සරල ක්‍රියාවක් සිසිල් සම්බාහන අත්දැකීමක් බවට හැරේ. මෙය යාපනය ප්‍රදේශයේ විශේෂ සම්පතකි. දිවයිනේ කිසිම ප්‍රදේශයක මෙතරම් භූගත ලිං සංඛ්‍යාවක් මම දැක නොමැත.

කලුවර අහස දිලිසෙන තරුවලින් පිරී තිබුණි. රෑ කෑම සඳහා අම්මා කකුලු කරයක් සහිත පිරිටු තම්බා තිබුණි. මම කකුලුවන්ට ආශා බව අම්මා දැනී. උන්ගේ මස වැඩි ය. සඳ විලිය නැති රාත්‍රිවලදී උන් ඩිත්තර දමන්නට ඇත. කකුලු ඩිත්තර පිරිටු සමග අනා එම මිශ්‍රණය කෑම මගේ සිරිත ය. කකුලු හා මුරංගා කරියට මම එතරම්ම ආශා කළ බැවින්, මම බඩ පැලෙන තුරු ම කෑවෙමි.

කකුලු කටු ඉවත ලන අතර, “අම්මේ, මට යමක් කියන්න තියනවා” යයි මම කීවෙමි.

“මොකක්ද පුතාට කියන්න තියෙන්නෙ ?”

“කකුලුවොයි මුරංගයි කර් නම් හරිම රසයි”

“කැම ගැන අමතක කරන්න. මට කියන්න ඕන මොකක් ද ?”

“නම් දෙන එක මම ඉක්මනට ම ගන්න යනව. මගුල් උත්සවේ වැඩිය හොඳ වෙලාවක ගන්න පුලුවන්.”

“මට කියන්න එපා, තාත්තාට කියපන්.”

“මොකක් ද වයාට කියන්න තියෙන්නේ ?” සුරුට්ටුවක් උරමින් සිටි තාත්තා එතැන සිට ම ඇසීය. “වයා දේවල් කරන්නෙ වයාගෙ හිතේ හැටියට නේ. වයා ඕන දෙයක් කරගත්ත දෙං”

තාත්තා සමග වාදයකට පැටලීම මට අවශ්‍ය නොවීය. කකුලු කටුවේ අවසන් මස් කැබලි කීපය උරා ඇඳගෙන මුරංගා පොතු විකා ඉතිරිය කටින් විසිකළෙමි.

සුලු වේලාවක් කල්පනා කර මම ඔහුට “තාත්තේ” යයි ඇමතුවෙමි.

ඔහු සුරුට්ටුවෙන් දුම් පිටකළේ ය.

“හෙට මැදවේලියේදී නම් දෙනව. අම්මටයි තාත්තටයි එහෙ එන්න පුලුවන් ද ?”

“මොනවා ?” ඔහු කම්පිතව සිටියේ ය. ඔහුගේ කටහඬ තුළින් කෝපය ඉස්මතු විය. “අපි කොහොම ද මැදවේලි එන්නේ ?”

“තාත්තා මේ කාරණාව ඉවසගෙන අනන්තැත්තෙ ඇයි ? මැදවේලියෙ කරදරයක් නැතුව ඉන්න පුලුවන්. මට ඒක සහතික කරතැකි. විශේෂයෙන් ම මේ ඡන්ද කාලෙ විත්‍රාගෙ දෙමව්පියන්ට යාපනේ දි ආරක්ෂාවක් දෙන්න පුලුවන් කරමක් නෑ”

අම්මා හා තාත්තා නිහඬ ය.

“අයිය කියන එකේ ඇත්තක් තියෙනව” සිය කාමරයෙන් චිලියට එන අතර රචි සඳහන් කළේ ය.

“අපි උඹට බුලත් දුන්නෙ නෑ. උඹයි උඹේ කයිවාරුවයි” අම්මා අවඥාවෙන් පැවසුවා ය.

පාර්වතී අක්කා මුනගැසිය යුතකු යයි මට සිතූනි. මම රච්ගේ බයිසිකලය ගෙන “පාර්වතී අක්කා හම්බ වෙලා මං ආපහු එන්නං” යයි කීවෙමි.

“ඇයි මේ වෙලාවට ?” රාත්‍රියේ බයිසිකලයෙන් යෑම ගැන ඩියට පත් ඇ ඇසුවා ය.

“අම්මල ඔක්කොම බුදියගන්න. මං ඉක්මනට ආපහු එනව.”

“ඔය කවුද ?” පාර්වතී අක්කාගේ නිවසේ ගේට්ටුව අරද්දී කිසිවකු මගෙන් විමසීය.

“මේ මම.”

“මෙව්වර රෑ වෙලා ගමන් යන එක නයානකයි කියල දන්නැද් ද ? කවිද්ද මැදවේලියෙ ඉඳල ආවෙ ?”

“දැන් ඩිංගකට ඉස්සෙල්ල.”

ලඹන කලාපය හා සම්බන්ධයි...

නෝයල් නබ්බන්